

שומע לעצה חכם

הרב **אפרים שרבני שליט"א**

יהודי

צריך שתהיה לו אמונת חכמים. לדעת שגם היום יש אנשים, שרצון ה' מדבר מגרונם. אנשים שבזמן שישנה בעיה, או שאלה קשה, והלבטים הם קשים, הם תמיד יודעים את התשובה. זה התחיל אצל משה רבינו, וזה עבר בירושה מדור לדור, עד ימינו אנו. אין דור שאין בו תלמידי חכמים ששכינה מדברת מגרונם.

מי שאין לו את האמונה הזאת הוא יכול למצוא את עצמו עושה הרבה טעויות. טעויות עם כסף, טעויות בנישואין, טעויות עם ההורים, טעויות בעבודה. אך מי שיש לו את זה, מי שיש לו אמונת חכמים, אף פעם לא מתחרט. זה כלל ברזל. בכל כך הרבה סעודות של הודיה הייתי בחיים שלי, ותמיד דבר אחד היה חוזר על עצמו, שבעל השמחה היה עומד ומודה לרב שלו או לתלמיד חכם שהוא מכיר, שייעץ לו את העצה הנכונה, שהיא זו שהצילה אותו.

זה תמיד ככה. שומע לעצה חכם. אני נזכר במשהו שמאוד נהניתי לשמוע. בהפטרה של פרשת וירא, מסופר על האשה השונמית. אשה ששנים רבות לא היו לה ילדים והנביא אלישע מבטיח לה ילד, ואכן בשעה טובה ומוצלחת נולד לה ילד. כמה אושר ושמחה היה לאותה צדקת.

אך באחד הימים, כשהיה הילד עם אבא שלו, הוא אמר לאבא שלו שכואב לו הראש. האבא חשב שכנראה זו שפעת קטנה, ומיד דאג לשלוח אותו הביתה לאמא שלו. הוא החזיק עד הצהריים, אך בצהריים הוא כבר איבד את ההכרה, והדבר הקשה ביותר קורה, טרגדיה, הילד נפטר.

האשה לא ידעה את נפשה היא השכיבה אותו על המטה, עזבה הכל, ויצאה לכיוון הנביא. בעלה שלא ידע עדיין כלום מן העניין, פגש אותה בדרך ושאל אותה לאן היא הולכת. אמרה לו שהיא הולכת בקש ברכה מאלישע הנביא. שאל אותה בעלה מה מיוחד היום שאת הולכת? והיא עונה לו "שלום". הכוונה שהיא הולכת לדרוש בשלומו של הנביא.

בקטע הזה אנחנו הספרדים מסיימים את ההפטרה. ממש באמצע המתח. וזה קצת מפליא, שהרי כולנו יודעים שההמשך של ההפטרה כל כך מעניין ומחזק. שם מסופר שאלישע הנביא מגיע לבית, רואה את הילד ללא רוח חיים, והוא שוכב עליו, ידיו על ידיו, רגליו על רגליו, ומקים אותו לתחייה. הילד חוזר לאמא שלו.

הרבנית ציפורה חנה, אשתו של ר' אריה לוי, שחזרה באחת השבתות מן התפילה אמרה לבעלה: "רבי אריה, אני לא מבינה את הספרדים. איך הספרדים מסיימים כאן את הסיפור בשיא המתח? היא הולכת אל הנביא ומה קרה? מה קרה בסוף, הילד חי או מת? איך הם עוצרים בשיא המתח?"

אמר לה בעלה, לספרדים יש כזו אמונת חכמים, שברגע שהם רואים את האשה שהיא בדרך לחכם, הם כבר יודעים מה יהיה

בסוף, הם אפילו לא צריכים לקרוא. הם יודעים שאם אשה הולכת לחכם רק טוב יכול להיות בסוף. הם לא צריכים לקרוא את ההמשך.

כמה שזה נכון. זו בדיוק ההרגשה. שאתה הולך לחכם, עומד לפניו עם שאלה, מספיק לראות את החיוך שלו שכבר מרגיע אותך ונותן לך להרגיש שהסיפור שלך לא מפחיד או מסובך כמו שחשבת. אתה מציע לפניו את השאלה. הוא עונה לך עם החכמה שלו, אתה יוצא משם כל כך חזק, עם ההרגשה הכי קלילה שיש, אני לא מגזים כאילו ממש הקב"ה אמר את התשובה בכבודו ובעצמו. לשמוע אותו אומר "תחתום על הדירה", ואתה חותם עם הרגשה כל כך נעימה ובטוחה. זה שעומד מולך יכול לשאול אותך: "תגיד אתה לא רוצה לחשוב?", ואתה עונה לו "אני כבר שאלתי". "את מי שאלתי?". "שאלתי מישהו שאחריו כבר אין יותר שאלות". איפה הטפסים אני רוצה לחתום.

כבר אמר החזון איש "אין חכמה בעולמנו, אלא אם היא עברה דרך נשמת חכם חיי". כל השכל והסיעתא דשמיא נמצאים בתוך החדר שהחכם שרוי בתוכו.

מסופר, שבזמנו של הגאון הענק שבענקים רבי עקיבא איגר זצ"ל, היה איש אחד שסירב לתת גט לאשתו. הוא ממש ציער אותה בכל דרך אפשרית. הרב שראה בצערה של המסכנה אמר לו "אתה מענה אותה, בבקשה תן לה ללכת לדרכה", אך הוא השיב שהוא לא מתכוון להפסיק לענות אותה. אמר לו הרב דע לך שכתוב במשנה "האשה קונה את עצמה או בגט או במיתת הבעל", יש שתי דרכים בעולם שאשה יכולה להשתחרר מבעלה או על ידי גט או על ידי פטירת הבעל. "תזכור, אם זה לא יהיה על ידי גט, זה יהיה בדרך השנייה".

אך הוא עמד בשלו. אמר לו הרב "היום יום חמישי, אני אומר שביום ראשון האשה הזאת תהיה מותרת. עד אז תחליטי". האיש הזה נפטר בשבת. כמובן שביום ראשון היא הייתה מותרת, זה נקרא נשמת חכם חי – הקב"ה מדבר מגרונם. השאלה אם יש לנו באמת את האמונה הפשוטה הזאת או שאנחנו חושבים שאנחנו מבינים לבד?

היה לי חבר בישיבה שחשב שהוא מבין לבד. הוא רצה בחורה מסויימת, אך היו לו לבטים מסויימים אם להתחתן. הוא נכנס אל הרב והציע לפניו את כל הספיקות והחששות. הרב לאחר דקות ארוכות אמר לו "כואב לי להגיד את זה, אבל תשמע לי אל תתחתן, זה לא בשבילך אתה צריך משהו אחר". הוא ניסה לשכנע קצת "אבל היא כך וכך", הרב אמר לו "נכון, אבל תשמע לי ואל תתחתן". כשיצאנו הוא אמר לי "גם רבנים יכולים לפעמים לטעות לא?". אמרתי לו "אתה פשוט נגוע ולהוט להתחתן. אם הרב אמר את זה והמילים ששמעת יצאו מהגרון הטהור שלו, אל תעשה את זה לעצמך". אך הוא החליט להתחתן. הלכתי לחתונה.

הייתה לי בלב הרגשה לא קלה, אך קיוויתי לטוב. שהוא שבר את הכוס אמרתי מי יודע אם זה יחזיק. ידעתי שהרב צדק, אבל לא ידעתי עד כמה. אחרי ארבעה חודשים הוא כבר היה גרוש, והיא גם תבעה אותו בבית משפט, אני לא יודע איך זה

המשך שיחת הרב בעמ' 3 <<

זמני השבת

הדלקת נרות לנחמים 40 דק' 16:00
 יציאת השבת יציאת השבת (ר"ת) 17:45 17:11

ירושלים

ברגשי גיל ושמחה, מותכבדים אנו לברך את כבוד מור"ר עט"ר הרב **אפרים שרבני שליט"א** במנחת בתכנים השבועיים ממסע החיזוק בקהילות הקדושות בארצות הברית בנרץ את רבינו שיזכה לאורך ימים ושנת חיים וכן יה"ר ונאמר אמן

ברוכים השבים

סוד הקשר והתקשורת חלק ה'

והבית בהיבנותו

הרב שמעון שורתי שליט"א

מפריע לי שאת... (צועקת) מדברת אלי לא יפהלעולם לא יוזמת כלום! מדברת לא יפה על אמא שלי בזמן האחרון את מרבה ל). וזה מאד קשה לי ואני לא יכול להמשיך ככה... **הבעל השני** - "אני רוצה לדבר איתך על משהו שמאד חשוב לי... בהתחלה חששתי להגיד אותו, אבל בגלל שאני רוצה שיהיה לנו טוב, ואת חשובה לי, החלטתי בכל זאת לדבר. אני באמת לא בא להאשים אותך... אני רוצה שנחפש פתרון ביחד... ואם זה יביא אותך חס ושלום והתווכח לא שווה לי כלום! אני מדבר איתך רק כי אני מרגיש פתוח איתך, ואת כל כך קרובה אלי..."

כמו כן אישה ניגשת לבעלה, היא רוצה לבקש לעשות ולקנות וללכת וכו' וגם פה נציג שתי נשים: **אשה ראשונה** - אני היום בערב צריכה ללכת ואתה צריך לשמור על הילדים... אני רוצה לקנות... חדש... ו שבת אנחנו אצל אמא שלי! **אשה שניה** - חשבתי אולי לקנות... מה אתה אומר? נראה לך שכדאי? (הבעל מסתפק) "מה שאתה תחליט זה מה שיהיה... אם אתה חושב שזה לא הזמן, אז פעם אחרת..." [ויותר פלא, תמיד אני אומר לאשתי שתחי' שאפילו שאני מכיר את ה"טכניקה" הזאת "שאתה מחליט ומה שתמצא נוח" ומה שיהיה...], אלו מילים שפשוט אי אפשר לעמוד בפניהם! אני רוצה ללכת, קבעת לך משהו להיום? זה בסדר אם תהיה עם הילדים? חשבתי אולי נהיה שבת אצל ההורים שלי, זה נוח לך? הקורא את הדברים, ויאמר שמה שיש פה זה בסה"כ "משחקי לשון", אבל אין לשום אדם ספק איזו שיחה יותר בטוחה, ואיזו שיחה יותר חזקה להביא לתוצאות הרצויות שהם שמירת על כבוד בן הזוג, שינוי בדבר המדובר, ובניית הקשר.

בשבועות

הכלל החמישי בספר 'שירת הבית סוד הקשר והתקשורת' בו נרצה לתת דגש על כמה נקודות כלליות שצריך לתת עליהם את הלב באווירה הכללית של השיחה. וכמו שאינו שבתקשורת יש 'משדר' ויש 'מקלט'. **'המשדר'** - הוא זה שרוצה להעביר את המסר - דברים שמפריעים, מצוקים, דורשים תיקון, הבעת קושי או מצוקה, התלבטות, הצעות וכו', הוא בדרך כלל זה שיזם את הדיבור והשיחה - **'המקלט'** - והצד השני, זה שנדרש לשנות, לשפר, להכיל, להתמודד מול הדברים, מול המועקות, הקשיים, הדרישות, הביקורות, ההצעות וכו'. אכן בדרך כלל בשיחה משותפת שני הצדדים משמשים גם כ'משדר' וגם כ'מקלט'. כל אחד מהם צריך גם להעביר את הצד שלו בעניין, דעתו ורגשותיו, וכן צריך לקבל את דעתו ורגשותיו של השני. נתחיל ב'משדר'...

הצגת והעלאת הדברים

מסופר על רבי יוסף יצחק שניאורסון, האדמו"ר השישי של חסידות חב"ד, שנזקק פעם לטיפול רפואי. אל חדרו נכנס הרופא וניגש לבצע את הטיפול. התבונן הרבי במעשיו, ולאחר מכן אמר: **"למדתי מהרופא שיעור חשוב כיצד למתוח ביקורת: קודם ההזרקה הוא לובש חלק לבן, מוודא שהמחט והמזרק סטריליים ומחטא את ידיו ואת מקום הזריקה. רק לאחר מכן מחזיר בעדינות את המחט והתרופה לגופו של החולה"**. תהליך דומה, אומר הרבי, "צריך לעשות טרם מותחים ביקורת על הזולת. ראשית יש לבוא בידים נקיות, לודא שאין ציפורניים דוקרות, לחטא את הביקורת ממניעים זרים, ורק אז "לדקור" בעדינות, והכי חשוב - שהדקירה תהיה במטרה לרפא ולא להכאיב! אז בעז"ה הביקורת תשפיע ותחלחל בלבו של הזולת". [וכמובן, כל זה רק כשהביקורת באמת נצרכת וכני"ל]. הצגת והעלאת הדברים הינה קריטית הן לגבי המשך השיחה, והן לגבי התוצאות הסופיות שלה. המשפט הראשון, זה שפותח את השיחה, הוא זה שיקבע איך הלך השיחה יהיה. כשאתה מציג את בעייתך, כשאת אומרת מה מפריע לך, הדבר צריך להיעשות בחכמה רבה, כשרוצים לפתוח בשיחה את דברים שרצינו לומר כבר הרבה זמן...

פתיחה טובה הכל טוב

נציג את שלביה הראשונים של השיחה: **א. מעמד השיחה** - כפי חשיבות הדברים כך צריך להיות מעמד השיחה. דוגמא קיצונית - כל בר דעת מבין שאי אפשר להעלות אפשרות רצינית של מעבר דירה בשיחת טלפון, כל אחד מבין את זה. על דרך זו צריך לתת לכל שיחה חשובה ומהותית את המקום הראוי לה. ולכן דברים מהותיים בכל נושא, חינוך, הקשר ביניכם, הכלכלה, שינויים משמעותיים, ענייני המשפחה שכבר גדשו את הסאה. **ב. הבעת שביעות רצון** - חשוב מאד להביע שביעות רצון, הן מהקשר, ה מהצד השני, הן מהנושא המדובר. פעמים רוצים להציג לצד השני את הבעיה, וחושבים שכל שיציירו לו את הדברים כיותר 'שחורים' וחסרים, יותר טוב; אך זו טעות גדולה. משפט כמו: "יתדע לך שבאמת הכל מצוין ו אני מרוצה ו טוב לי ו אני שמחה ו אני לא מתעלמת לרגע מכל הטוב שלך ו כל מה שאתה עושה בשבילי ו אני רואה מאד ההשתדלות וההשקעה שלך בזמן האחרון בנוגע ל... רק יש משהו שמפריע לי..."

וישנן הטועות וחושבות שאם יביעו בפני בעליהן שביעות רצון, הוא יפסיק לעזור ולעשות שהרי "הוא מרגיש בסדר". אמנם זו טעות גדולה ונובעת כי אישה אינה מכירה את הצורך הנפשי הגדול של הבעל לראות את אשתו מאושרת ושמחה, שבה הוא מקיים את תפקידו. ולכן גם במבחן המציאות שכל שמראה האשה לבעלה "שביעות רצון" כך נותן לו הדבר מוטיבציה לתת. אם היא תאמר לו בפירוש: "אם אני מתלוננת, אל תחשוב שאני מאשימה אותך במצוקה או בעיה שלי... אלא אני פשוט רוצה שתקשיב ותזדהה עם הצער שלי... רק בגלל שאני מרגישה קרובה אני מרשה לעצמי לספר וכו'". וכמו כן כני"ל, תשתדל למעט את התלונות ומשפטי הייאוש, הדבר יועיל לשניהם הרבה מאוד.

ג. הדגשה מה מטרת השיחה - לאחר מכן ניתן לומר: "אני לא מנסה לא להאשים ולא לתקוף חלילה הרצון שלי אחד שיהיה לנו טוב ושנמצא פתרון טוב לשנינו...". **ד. הבעת רגשות** - "קודם תדעי שאת יקרה לי וחשובה לי... ואני מבין כמה זכית..." **ה. הדגשת דברים טובים** - "אני רוצה לומר שאין כמוך בעולם, את מיוחדת וטובה וחכמה וכו'". **ובשבוע הבא נעבור ל'מקלט'.**

בית שלי, שרון שלי!

אל תחמיץ! בקו הטלפון של קול המחנה 072-338-7000

מאגר עצום שיעורים מרתקים של אפרים שרבני שליט"א

באר החסידות

אזכרת האולם החסידי

אהבת ה'

"ויתר"

יעקב לבדו ויאבק איש עמו וכו', ויבא פי לא יכל לזי. מסופר שפעם בפרשת וישלח פתח ה"בית ישראל" מגור ואמר, ידוע הכלל שהקריאה מעוררת את הזמן. בפרשת וישלח מסופר על יעקב אבינו, שנאבק עם שרו של עד שניצחו והכניעו לגמרי. **אם כן שבת זו היא מזמני רצון ושער כושר המסוגלת לכל יהודי "להצטרף ולהכניע את היצר"**. (סיפורי צדיקים).

בידוע שעשו שונא ליעקב...

"וינרץ עשו לקראתו וגו' וישקוהו". אמר רשב"י, הלכה בידוע שעשו שונא ליעקב אלא שנכמרו רחמיו באותה שעה ונשקו בכל לבו. מסופר, שפעם נכנסה אישה אל ה"דברי חיים" מצאנו ובקול מר בוכה, סיפרה שבנה היחידי המפרנס אבותיו לעת זקנתם, עומד בסכנה להתגייס לחי הקיסר, ולמחרת תהיה בחינתו, והרופא הצבאי ידוע לרשע ושונא ישראל. ובכן היא מבקשת ברכה והבטחה מהצדיק שבנה ישתחרר, והרבי השיב שעתה אין הזמן מוכשר לעניני הפרט רק לעניני הכלל. והיא באחת לא רצתה לצאת, והרבי חזר על דיבורו כמה פעמים.

מובא במדרש: רבנו, ר' יהודה הנשיא מסדר המשנה - כשהיה הולך אל המלך היה מעיין בפרשת וישלח. ומכאן נמסרה סגולה מזקני חכמינו, **כי אדם מישראל ההולך להשתדל אצל שר ומושל לטובת הפרט או הכלל, יקרא תחילה פרשת וישלח**, וכן היה למנהג בתור סגולה להצלחה לקרוא בכל מוצאי שבת אחרי הבדלה את הפרשה הזאת וכך נדפס בסידורי תפילה. וכן כתב בילקוט מעם לעוז: "פרק ראשון של פרשת וישלח, נוהגים לקרוא בכל מוצאי שבת אחרי ההבדלה, **לפי שיש בו סגולה גדולה, שהקורא בה יש לו חן בעיני הבריות, ובפרט מי שעומד לצאת למסע בדרך הים או בדרך היבשה, תועיל לו להינצל מאויביו**".

הבחור נבהל ופרץ בבכי חזק עד שלא היה יכול להוציא מילה אחת מפיו...

הרבי מקשאנוב שישב אז על יד כסא אביו, בירך אותה בכדי להרגיעה. אחר הסעודה בעת שה"דברי חיים" נכנס לחדרו, עמד על יד הדלת וחזר כמה פעמים על מאמרו של רשב"י הנ"ל, הלכה בידוע וכו' אלא שנכמרו רחמיו וכו'. למחרת שהבחור הנ"ל הלך להיבחן, כשנכנס לחדר הבחינה, מצא את הרופא הנ"ל יושב על כסאו בגאווה ועזות, מעשן וקורא עתון, ובכעס עמד לקראת הבחור הנ"ל. והבחור נבהל ופרץ בבכי חזק עד שלא היה יכול להוציא מילה אחת מפיו, ובקושי גדול עלה להרופא להשתיקו, עד שסיפר לו על מצבו העגום עם אבותיו. ולשמע זה אחז בו הרופא והוליכו החוצה, ודחפו מן המדרגות של הבית ואמר, מה יש לעשות עם היהודים שאינם יכולים לעשות עבודת המלך. ומיד רץ הבחור לבית המדרש של הדברי חיים לבשר הבשורה הטובה. אז הבינו כוונת הדיבורים של הרבי על מאמר רשב"י "אלא שנכמרו רחמיו". (סיפורי צדיקים).

י"ט בכסליו - עת רצון להוושע ברוחניות ובגשמיות

במכתב מבשר שחרורו (שהיה באותו היום) ששלח הרב "בעל התניא" אל הרב מברדיטשוב והרבי ר' ברוך, הוא כותב בזו הלשון: ברם כגון דא צדיק להודיע כי יום אשר עשה ה' למו, יום י"ט בכסליו (תקנ"ט) יום ג' שנכפל בו כי טוב, יום הילולא רבא דרבינו הקדוש נ"ע (המגיד ממעזריטש) יצאתי לחפשי, וכו'. **למען דעת שהיום הזה הוא עת רצון להוושע ברוחניות וגשמיות**. (אהלי יעקב מהוסיאטין).

אמנם מנהג העולם לומר פרשת וישלח במוצאי שבת רק ביוצא לדרך, וכמו שכתב בבאר היטב: "ואין לומר (במוצאי שבת) שום פסוקים ולא פרשת וישלח ולא פיתום הקטורת כנודע מהאר"י ז"ל, רק אם יש לו דרך ליסע יאמר פרשת וישלח". ואף שהעולם נהגו לאומרו רק כשיוצאים לנסיעה באמצע השבוע, יש שנהגו לאומרו בכל מוצ"ש - מאז בואו לאמריקה (שהזדמן לו הרבה פעמים לנסוע בעיר ממקום למקום באמצע השבוע), ומשום מעשה שהיה. וכך היה מעשה: פעם אחת נסע לרופא ובאמצע הדרך אירע אסון, וברוך ה' יצא בשלום ולא ניוזק, ואמר שבמוצאי שבת זו חישב אם לומר פרשת וישלח או לא, והראו לו מן השמים שאפי' כשנסעים דרך קצרה גם כן צריך לומר פרשת וישלח, ומאז והלאה התחיל לאומרה בכל מוצ"ש. (ומירות דברי יואל).

הנושך שיחת הרב

את נפשו, כל המבנה הזה כבר העלה עובש, אך הוא זכר את דברי הרב ולא התייאש, ורכש פיתיון לעכברים, וזאת בכדי לבדוק היכן המקום בו הם שוהים בתוך המבנה. לאחר שגילה כי מאחורי אחד הארונות ישנו חור קטן, הוא הרחיב אותו וגילה בו משפחה ענפה של עכברים המסתירים שתי קופסאות מאובקות מלאות מטבעות כסף ישנות. בתחילה היה בטוח, כי מדובר במטבעות ששווין אפסי, אך לאחר שפנה למומחה עתיקות גילה, כי מדובר במטבעות מזמן הבריטים וכי כל מטבע שווה בערך 140-180 דולר. הוא חזר לביתו והתחיל לספור את המטבעות וגילה כי בשתי הקופסאות יחד ישנם 150 מטבעות. אני מקווה שעשיתם חשבון כמה זה 150 כפול 160+. זה כפול זה שווה אמונת חכמים.

נגמר, רק אני יודע שזה נגמר בהרבה מאוד כסף. שאין אמונת חכמים זה מה שקורה. הוא לא ידע שזה היה הקב"ה שלחש לו באוזן אל תתחנן. עכשיו קדימה תתחיל מחדש גרוש ועם מינוס מאה אלף. הוא טעה רק בדבר אחד, שהוא חשב שהקול שיוצא לתלמידי חכמים מהגרון זה קול רגיל, קול של בן אדם, הוא לא ידע שזה הקול של ה' יתברך. קול כזה לא טועה.

זה פה של חכם. בתנועה אחת עם הפה שלו הוא דאג לו 24 אלף דולר. דרך עכברים, דרך מטבעות, לא משנה איך, את הכסף הוא אמר לקבל, והוא יקבל. ואתם הדבקים בה' אלוהיכם חיים כולכם היום. שואלת הגמרא, וכי אפשר לו לאדם להדבק בקב"ה, הרי הוא לא בשר ודם? עונים חז"ל, אלא כל המארח תלמיד חכם בביתו ומהנהו מנכסיו, כאילו נדבק בשכינה - מי שנדבק בתלמיד חכם הוא נדבק בקב"ה. לגעת בתלמיד חכם זה כמו לגעת בה' יתברך. מפליא. הקב"ה ישמור לנו לעולם את כל חכמי ישראל ואת התלמידי חכמים בכל מקום ומקום, ובכל שעה ושעה. אכ"ר.

מישהו שעוסק בקירוב רחוקים הגיע למעונו של רבי חיים קנייבסקי צוק"ל בכדי להתייעץ עמו. במהלך השיחה, הוא פירט באוזני הרב את בעיותיו הכלכליות הקשות בשנה האחרונה. "אני מצוי בחובות גדולים המסתכמים בסכום של עשרים וארבע אלף דולר, אני לא יכול להמשיך עם מלאכת קירוב הרחוקים, זה מקשה עלי ועל משפחתי" ואני רוצה אישור לעזוב. הרב שמע במשך דקות ארוכות את דבריו והשיב לו בחיך: "אם אתה עוסק בקירוב רחוקים תמשיך למרות הקשיים המרובים. ועל הדאגות שלך אל דאגה, הכל יהיה בסדר, הכסף יחזור אליך". "זה עשרים וארבע אלף דולר?" שאל האיש. "עשרים וארבע אלף דולר זה לא סיפור, זה אמור לחזור, עד הפרוטה האחרונה, רק לא להפסיק".

וכך, מביתו של הרב, הוא יצא עם החלטה חד משמעית להמשיך בדרך הקירוב, על אף שאינו יודע ומבין מהיכן תבוא הישועה. לא עברו מספר שבועות, והנה במבנה המוסד, הממוקם בגוש דן, הבחין במספר עכברים המתרוצצים במקום. הוא לא ידע

לבת אלון עם יואל! אהלים לרבי

ארגון אור לדרך שמח להציג:

ילדים
ואם האמא!

מסעודת מסעודת

שני
לכל ילד!

מופע מרהיב
להטוטים
רקדנים, ובובות

הגרלות
קורקינט, רחפן, סקייטבורדים,
ערכת קרויקי ועוד.

הצגה חדשה!
8
שחקנים

המחזמר
לושקני-ש
בכיכובו של
עופר הלוי

מופע מוזיקלי מרהיב
יובל טייב מארח
נהוראי אריאלי
בליווי תזמורת

בערב אחד על במה אחת!

בהיכל התרבות
ירושלים
רח' התעשייה 4, תלפיות

פתיחת שערים
18:00
תחילת המופע
18:30

ביום שני
נר שיש
כ"ט כסלו התשפ"ה
30.12.24 למניינם

דברי ברכה:
מו"ר הרה"ג אפרים שרבני שליט"א

מכירת
כרטיסים:
לא תתקיים מכירת
כרטיסים ביום האירוע

במוצש"ק פרשת "וישלח" בין השעות 19:00-20:00
ברחבת ביהכנס"ס "סימן אברהם" רח' יהושע ברוכי 2 פינת המחנכת (מעל "מעין 2000")
לפרטים נוספים: 054-6284225 אור קלימי

לא תתאפשר הכנסת אוכל ושתייה לאולם!

מספר המקומות מוגבל